

gjøre, og selv om han kunde have solgt, er dette noget aldeles forskjelligt fra det, der her foreligger. Hvordan Administrationens Forhold er, hvilken Raadighed Administrationen i det Hele taget har, tror jeg ikke er afgjort ved nogen Bestemmelse. Administrationens Myndighed beror først og fremmest, som det ærede Medlem for Aarhus (Wintther) nylig gjorde opmærksom paa, paa det Forhold, hvori den staaer til Folkerepresentationen (Udflydelse). Sa, det er Noget, som de ærede Medlemmer noget overse. De Grændser, som Administrationen har, beror først og fremmest paa den Tillid, som Administrationen nyder i Rigsdagen. Naar Administrationen nyder Tillid i Rigsdagen, kan den driftig, navnlig naar den staaer paa samme Standpunkt som Rigsdagen, alt saa kan forudsættes at være i Overensstemmelse med den Løntgang, der gjør sig gjældende der, uovse sig ud over de strengt formelle Grændser. Ingen vil gjøre Ansvar gjældende mod den, naar den netop gjør det, som er Rigsdagens Dnske. Dette er Noget, som man ikke let vil kunne modsigte. Administrationen har ikke fast bestemte Grændser, men den har sit Ansvar her overfor Rigsdagen. Alt, hvad Rigsdagen bemyndiger Administrationen til at gjøre, kan den gjøre, det er der slet ingen Tvivl om; men en anden Sag er det, naar Administrationen staaer i Strid med Rigsdagen. De Herrer overse en aldeles væsentlig Ting, naar de tro, at de kunne have en Administration, der hver Dag kommer herind og oraler af at staa paa et helt forskjelligt Standpunkt fra Folkethinget, fra Repræsentationen, og til denne Administration alligevel skulde have samme Frihed i at tage Ting paa sin Rappe, om den ikke har faaet Bemyndigelse til. Det er en stor Modsigelse, der ligger deri; det er en stor Feiltagelse, naar Ministrene tro, at de bagefter kunne henvende sig til Repræsentationen og sige: Siv os nu Decharge for, hvad vi have gjort paa vort eget Ansvar, vi have gjort det i Tillid til, at vi bagefter vilde faae Decharge og komme overens med Repræsentationen. Disse to Ting maa sig ikke forene. Administrationen kan ikke paa engang tage sit Standpunkt i Strid med Folkerepresentationen og samtidig handle, som om den var i Overensstemmelse med den, og som om den havde et billigt Krav paa, at Folkerepresentationen bagefter skulde slaa en Streg over sin formelle Ret. Nei, saa er det først, at Spørgsmaalet om den formelle Ret kommer frem, og saa tror jeg, at Administrationen vil finde, at den formelle Ret, den har, er meget snevert bekræftet. Jeg skal ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, hvorvidt det er et Bovestykke at gaa til Rigsretten, om der er noget i høj Grad Bovegt ved at komme med en ren og klar Sag til Rigsretten. Jeg tror ikke, at det er Ulsfeldet, inden hvis det skulde være uovdeligt at komme med en ren og klar Sag til Rigsretten, hvis der skulde

være Noget at risikere derved, saa tror jeg ogsaa, at dette var et Udbytte at vinde.

Nimestad: Hvad det Sidste angaar, skal jeg sige, at Bovestykket er tilstede, naar Sagen er ren og klar imod En, ikke, naar den er ren og klar for En. Hvad iøvrigt angaar det ærede Medlems Bemærkninger, da maa jeg for det Første sige, at det var noget ubilligt af ham, naar han bebrejdede mig, at jeg havde rettet Spørgsmaalet paa det, der ingen Tvivl kunde være om, thi Sagen er den, at, netop naar vi rette Spørgsmaalet saaledes, som det skal rettes, og præcisere det saaledes, som det bør præciseres, kommer det uheldigvis frem, at det gjælder om Noget, som der ingen Tvivl kan være om. Jeg tror ogsaa, at dette maa fremgaa af, hvad det ærede Medlem sagde. Han raifonnerede saaledes: Jeg indrømmer, at de 16,000 Men udenfor Kirken ere solgte, men, hvad de andre angaar, hvad der er indenfor, da har jeg den Indvending at gjøre, at de ikke i Fremtiden staa til Statens Disposition, de ere gaede ud af Statens Cie, uden at der er kommet en Dre, eller hvad det nu hedder, ind derfor. Han spurgte mig, hvor er den Formueverdi henne, som laa i Ruinen og Grunden, men jeg vil gjerne spørge det ærede Medlem, hvor var den Formueverdi henne? (Stemmer: Lad os faae Svaret). Ja, Svaret skal strax komme, naar jeg blot faar No til at tale. Hvor var den Formueverdi henne nu, inden Kirken bliver fuldført? Saa den ikke i Bygningens og Grundens formodebe Verdi? Saa den ikke i Bygningen, der stod? Naar nu Staten beholder denne Bygning og endog faar Noget til, nemlig derved, at der bygges Noget til, er saa den samme Verdi ikke lige saa godt tilstede? Er den bleven borte? Bliwer den borte, fordi man fuldfører Kirken? Jeg kan ikke forstaa det. Jeg kan ikke forstaa rettere end, at hvis Ruinen har en Verdi, naar den staaer som Ruin, saa maa den ogsaa have Verdi som fuldført Bygning, og det endog en større Verdi. Hvad det ærede Medlem end tænker sig at ville gjøre med Ruinen, enten han vil sælge den til en Kirke, Udstillingsbygning, Theater eller til Svad-somhelst, eller han vil rive den ned, i begge Tilfælde er den samme Verdi tilstede, og en større Verdi er tilstede i den fuldførte Kirke. Hvor skulde Verdien være bleven af? Grunden er den samme, og Bygningen er bleven noget større. Naar det ærede Medlem altsaa siger, at Grunden ikke mere staaer til Statens Disposition, saa er dette mig aldeles uforklarligt. Den staaer i samme Omfang til Statens Disposition, som den tidligere har staaet; thi det ærede Medlem vil dog vel ikke bestride, at det, der kommer ud af det Hele, kommer til at staa til Statens Disposition. Det ærede Medlem sagde rigtig nok, at formelt var den solgt, men dette Formelle er det